

Nuværende praksis er *restriktiv* med statuering af K-status.

Hvis svaret er ja, må udsendelse ikke ske. Risikoen for at Direktoratet for Udlændinge træffer en urigtig afgørelse (på grund af hurtig sagsbehandling eller frygt hos asylsøgeren for at afgive udtømmende oplysninger) og refoulerer en K-flygtning, kan imidlertid ikke afvises. Det er ingen retsgaranti, at justitsministeren efterfølgende – når asylsøgeren er udsendt – kommer til det resultat, at afgørelsen var urigtig. Efter forslaget pkt. 8 (§ 48, stk. 2, sidste punktum) har klage til justitsministeren *ikke* opsættende virkning.

Hvis svaret er nej, kan udsendelse i princippet ske, uanset om asylsøgeren efter gældende ret utvivlsomt må betragtes som de facto-flygtning.

Asylsøger 3

(Iraner, udrejst fra Tyrkiet, hvor han har opholdt sig i 20 dage, før det lykkedes ham at arrangere den videre rejse til Danmark – et tidsrum, der efter gældende ret ikke er tilstrækkeligt til at betegne Tyrkiet som 1. asyl-land).

Kan afvises på grænsen, uanset om den pågældende er K-flygtning, idet man for tiden *regner* med, at Tyrkiet ikke sender en K-flygtning til hjemlandet, hvor han risikerer forfølgelse. (Tyrkiet er et af de lande, der har begrænset Genève-konventionen til kun at omfatte europæiske flygtninge).

Asylsøgere 4

(Libaneser, som har været udsat for konkret, individuel forfølgelse af betydelig styrke (f.eks. fra en milit)).

Kan afvises på grænsen og udsendes, idet den pågældende ikke risikerer forfølgelse af *konventionsgrunde*.

Eksemplerne viser, at de facto-flygtninge efter forslaget slet ikke er beskyttet mod refoulering, og at man for K-flygtninges vedkommende fjerner de gældende, processuelle retsgarantier. Det overlades til Direktoratet for Udlændinge at træffe afgørelser om afvisning alene med appel til justitsministeren. Enhver appell mulighed uden opsættende virkning har særdeles begrænset værdi. Det var nærliggende i det mindste at indføre en ordning, hvorefter Dansk Flygtningehjælp skulle »høres«, inden afvisning fandt sted.

Herved kunne der opnås en vis åbenhed omkring vurderingen af de enkelte flygtningeproducerende lande, jf. om »åbenbart grundløse« sager, lovens § 53 a, stk. 3.

Efter forslaget pkt. 1 (§ 7, stk. 2) gøres meddelelse af F-status fakultativ. Det er vanskeligt at se, hvilken sammenhæng der er mellem de aktuelle problemer (stor tilstrømning af asylsøgere) og forslaget ophævelse af en hidtidig retsgaranti, som har gjort indtryk også i udlandet. Efter Landsforeningens opfattelse bør man bevare reglen om, at også en de facto-flygtning har krav på at få meddelte opholdstilladelse.

En gennemførelse af forslaget vil medføre, at Flygtningenævnet ikke blot skal tage stilling til, om en asylsøger er de facto-flygtning, men også, hvorvidt asylsøgeren ud fra skønsmæssige overvejelser *bør* meddeles opholdstilladelse. Det vil vanskeliggøre nævnets arbejde og svække præjudikatsværdien af de afgørelser, der træffes af nævnet.

Lovforslagets hovedmål kunne antagelig tilgodeses, såfremt pkt. 8 (§ 42, stk. 2, 3. punktum) affattedes således: »Udlændingen må dog kun udsendes til et land, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse«.

I øvrigt giver lovforslaget anledning til følgende bemærkninger:

Ad 4:

Uanset at udlændingeloven benytter udtrykket »frihedsberøvelse«, bør det ikke overses, at der reelt er tale om (varetægts)-fængsling. Der bør stilles langt mere præcise krav for anvendelsen af et så alvorligt indgreb som frihedsberøvelse end forslaget »gennem ... lægger hindringer i vejen for«.

Ad 8:

Det er formentlig tanken, at asylprocedure skal iværksættes straks, når det konkret er besluttet, at en asylsøger ikke skal afvises (ordene »og er udrejst af landet« kunne give anledning til fejllæsning af bestemmelsen).

Ad 10:

Beskyttelse mod refoulement er kærnepunktet i værnet for flygtninge. Det forekommer derfor afgørende betænkeligt at fratage Flygtningenævnet kompetencen i refoulement-sager (når bortses fra afvisninger i henhold til § 48, stk. 2).